



## Тамара МАЗУР

**Тамара Міхайлаўна МАЗУР (Баўтрукевіч)** нарадзілася 30 лістапада 1964 года ў вёсцы Лазы Ваўкавыскага раёна. Скончыла Роскую сярэднюю школу і факультэт журналістыкі Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта.

Працоўны шлях пачала лінатыпісткай ў Гродзенскай узбуйнай друкарні. З 1988 года няспынна працуе у рэдакцыях перыядычных выданняў. Была карэспандэнтам газеты «Прамень», рэдактарам аддзела сацыяльных праблем Беларускай маладзёжнай газеты «Чырвоная змена», адказным сакратаром «Цэнтральнай газеты» БелТІЗ, рэдактарам аддзела паэзіі часопіса «Крыніца», рэдактарам аддзела маркетынга і рэкламы газеты «Наш час». З 2008 г. – рэдактар у рэкламным аддзеле Гродзенскай рэгіянальнай газеты «Перспектива».

Тамара Мазур – аўтар трох надрукаваных у мінскіх выдавецтвах зборнікаў паэзіі – «Спакуса траўня» (Полымя, 1995 г.), «Ваўкавыск – радзімка Беларусі» (Беллітфонд, 2005 г.) у сааўтарстве з Т. Кашавой, «Пакуль кахаю» (Тры чвэрці, 2013 г.). А таксама чатырохтомнік «Беларусачка» (2012 г.) на двух электронных аптычных дысках (CD-ROM), якія заховаюцца ў фондзе Гродзенскай абласной навуковай бібліятэкі імя Я. Карскага.

Падборкі яе вершаў і паэмы ўвайшлі ў калектыўныя зборнікі «Дзе расце сон-трава» (2002 г.), «Женщины Гродненщины: прошлое, настоящее, будущее» (2012 г.), «Люблю цябе, мая старонка» (2014 г.), «Три свечи» (2017), «Масты: Варшава – Гродна» (2017 г.). Вершы друкаваліся ў альманахах «Галасы» і «На Нёманскай хвалі», часопісах «Першацвет», «Маладосць», «Целитель», газетах «Літаратура і Мастацтва», «Чырвоная змена», «Рэспубліка», «Народная газета» і інш.

Перакладаліся з беларускай на рускую і польскую мовы. Пакладзены на музыку гродзенскімі кампазітарамі Яўгенам Петрашэвічам і Аляксандрам Маркелавым.

Тамара Мазур – член Саюза пісьменнікаў Беларусі, лаўрэат прэміі імя А. І. Дубко Гродзенскага аблвыканкама «За творчыя дасягненні ў галіне культуры і мастацтва» ў намінацыі «Пісьменнік 2013 года». З 2014 г. жыве ў г. Свідзель.

## Мой свет

Мой свет пафарбаваўся ў колер новы,  
Смакуе зноўку прагу да жыцця,  
Вясны святло лягло ў яго аснову,  
А ў ім так шмат адценняў пачуцця.

Мой свет адрокся ад пустой трывогі,  
Шануючы каханне і любоў.  
У ім пераплятаюцца дарогі  
Паміж бярозаў, ліпаў і дубоў.

Паміж такіх прываблівых палеткаў,  
Засцеленых шыкоўным дываном,  
З узорами травіначак і кветкаў.  
Што мне здаюцца чарадзеным сном.

У ім так лёгка і надзіва проста,  
Без лішняе прынукі і хлусні.  
Мой свет – не віртуальны і не востраў,  
Ён на маёй радзіме, ля радні

Без золата – льняны і паркалёвы.  
Па ім гуляе месяц, як дзіця.  
Вясны святло лягло ў яго аснову,  
А гэта значыць – прага да жыцця.

## Прыходзіць час

Прыходзіць час,  
калі не можаш больш маўчаць,  
не можаш назіраць і не дзяліцца.  
не можаш болей свят не адзначаць,  
не радавацца дням, не весяліцца.

Прыходзіць час,  
калі не можаш быць глухім,  
а хочаш чуць салоўку і зязюлю.  
Разменьвацца не хочаш дарагім,  
як нейкаю салодкаю пілюляй.

Прыходзіць час,  
калі паміж вятроў,  
насуперак дажджу і нават граду,  
насуперак жаданням несяброў  
бярэшся давясці сваё да ладу.

Не толькі дом, але і ўласны свет,  
свае пачуцці зацугляць, як коней.  
Прыдумаць для нашчадкаў заповіт,  
і прачытаць... маршчынкі на далонях.

## Да роднай мовы

Да роднай мовы як да Бога –  
і гэта ўжо не навіна.  
Ідзі туды сваёй дарогай,  
ідзі... Адна?

О, Божа! Мова стала мэтай,  
штрыхом на белым палатне,  
наканаваннем і сакрэтам,  
што выпрабоўваюць мяне.

О, Божа! Гэтая дарога –  
святая памяць землякоў.  
Аб камяні збіваю ногі,  
і рада, што няма акоў.

Я чую ціхі голас продкаў  
праз пласт стагоддзяў і масты:  
– Да роднай мовы аднагодкаў  
яшчэ вярнуць паспееш ты.

Яшчэ раскажаш праўду дзецям,  
як болем пішаш кожны верш...  
Прыблудаў больш і больш на свеце,  
а беларусаў менш і менш.

## У свеце музыкі

У свеце музыкі – твая душа,  
у свеце музыкі – тваё багацце.  
Табе накіравана прачынацца  
тут, на Зямлі, і ўмомант вырашаць:  
сабою быць, ці цанем заставацца?

Сабою быць – зусім не просты шлях,  
ён падуладны кемлівым і строгім,  
з'ядноўвае маленькія дарогі,  
раскідваючы росы на палях,  
паказвае святло для многіх.

У свеце музыкі – прастор і рух.  
Яго адчуй аднойчы, каб засвоіць,  
як не зрабіцца лішнім ці ізгоем,  
і ўмацаваць свой неўтаймоўны дух  
у свеце музыкі жывой,  
не зброі.

## Вясна

Замест нерухомасці – вольнасці вецер  
Між дрэваў, дамоў, гаражоў і павецяў.  
Заместа застылага неба – нарэшце! –  
Аблокі плывуць, як у вобразным свеце.

Заместа знямелага белага смога  
З'явілася гэта зямная дарога.  
Няхай сабе мокрая, сціпляя, шэрая,  
Але, як нішто, знітаваная з вераю.

У гэту вясну, як штогод і заўсёды...  
Няхай уладараць законы прыроды,  
Прачнуцца ў пупышках сагрэтыя дрэвы,  
Пачуюцца птушак свавольныя спевы.

І заўтра цішком я заўважыць пасмею,  
Што не падазрона, нарэшце, віднее.  
А толькі ад сонца, што ззяе на ўсходзе,  
І гэтай вясной, як штогод, у прыродзе.

## Калі б паэтам ты не быў...

Калі б паэтам ты не быў,  
не разгадаў бы сутнасць кветкі,  
пяшчоты б гэтулькі не піў  
ад закаханае паэткі.

Калі б паэтам ты не быў,  
то не адчуў бы скарб імгнення,  
і ўжо даўным даўно б забыў  
вясну – у восеньскім сталенні.

Калі б паэтам ты не быў,  
то без лірычнай асалоды,

узбагачаючай наўздзіў,  
нідзе б не зведаў смак свабоды.

Калі б паэтам ты не быў.

## **А Бог прабачыць**

А Бог прабачыць зможа грэх  
табе – ужо за тое,  
што мне вярнуў шчаслівы смех  
і зняў ад сэрца злое.  
Што адрадзіў маю душу,  
якой няма спакою:  
ізноў пісьмо табе пішу  
царыцаю ў спакоі.

І смутак леташні сыйшоў  
за далягляд барвовы.  
Хай не хапае трапных слоў  
і блытаюцца словы.  
Я знаю месца на зямлі  
сваё... І прызначэнне.  
З табой мы шчырымі былі –  
і наша ў тым збавенне.

## **Каханне без спатканняў**

Каханне без спатканняў – гэта гонар,  
Ці, ганарлівасць, як каму здаецца.  
Яно, нібы спакутаваны донар,  
Усё яшчэ на нешта спадзяецца.

Яно дае энергію прыроды,  
Хоць патрабуе немалой увагі.  
Каханне без спатканняў – асалода,  
На шлях закалёнай раўнавагі.

Яно прыходзіць нібы паратунак  
Ад доўгай брукаванае дарогі.  
Каханне без спатканняў – падарунак  
Ад космаса і ад самога Бога.

## За талент

За талент палюбіце чалавека,  
Адораны ён ім невыпадкова.  
І так было не ўчора, а спрадвеку, –  
Таленавіты права меў на слова.

Рамеснікаў без таленту багата  
Сярод хацінаў і апартаментнаў.  
Але між іх заўжды былі – для свята  
І захаплення людзі-дыяменты.

Без іх наш свет здаваўся б надта шэры,  
Без іх заўсёды не хапала б фарбаў.  
Без талентаў ніхто б ужо не верыў,  
Што ёсць духоўныя на свеце скарбы.

